

Αντιγόνη Σταυροπούλου

F I S H E L

έν α α γ ό ρ ι κ ο ύ κ λ α

Αθήνα 2019

Ένα θεατρικό παραμύθι
για τα παιδιά που δεν έζησαν

Η Αντιγόνη Σταυροπούλου γεννήθηκε το 1991 στον Πειραιά. Είναι απόφοιτος της δραματικής σχολής του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν και του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Κρήτης στο Ρέθυμνο. Έχει παρακολουθήσει Σεμινάρια Θεατρικής Συγγραφής στο Πανεπιστήμιο Harvard στο Νάυπλιο και στο Στούντιο του Εθνικού Θεάτρου.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6986902115

E-mail: antigoni_sta@hotmail.com

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

FISHEL

Το αγόρι κούκλα.

HELGA

Ιδιοκτήτρια εργοστασίου παιχνιδιών.

HERBERT

Ο άντρας της. Κατασκευαστής παιχνιδιών. Στρατιώτης.

LUDWIG

Λοχαγός.

BARBARA

Η γυναίκα του.

MIA

Η κόρη τους.

MILO

Ένα αγόρι.

Πρόλογος

| Ένα αγόρι πάλλευκο με μήλα κατακόκκινα στα μάγουλα, στέκει ακίνητο σε έναν χώρο άδειο.
Φορά ένα παντελόνι ουρανό και μία μπλούζα με οριζόντιες λωρίδες που θυμίζουν κύματα.
Τα μάτια του μοιάζουν με δάσος που παραλίγο να καεί μα το 'σωσε μια καταιγίδα.
Πράσινες κόρες σε κόκκινο φόντο με φίλτρο υγρό.
Μηχανικά σκουπίζει ένα δάκρυ και γελά. |

FISHEL

Γεια σας.

Με λένε Φίσελ.

Μου αρέσει το όνομά μου, είναι ασυνήθιστο και μου ταιριάζει.

Εγώ, δεν έχω ηλικία.

Δεν έσβησα κεράκι για γενέθλια ποτέ και ούτε ευχές ούτε και δώρα πήρα.

Εγώ ήμουν δώρο κάποτε σε ένα μικρό κορίτσι.

Συνομήλικο.

Τη Μία.

Πριν από αυτό δεν ξέρω πώς και πού κοιμόμουν.

Μόνο θυμάμαι σκόνη και παιδιά αμίλητα. Άλλα ήταν ξύλινα και άλλα πλαστικά.

Κανένα δεν μιλούσε. Και κάθε μέρα κάποια φεύγανε και δεν ξαναγυρνούσαν.

Εκείνα που έμεναν, είχαν πραγματικά πολλή υπομονή.

Θέλω να πω, έμεναν σιωπηλά κι ακίνητα μέρες ολόκληρες. Δεν άλλαζαν ποτέ τους.

Πολλή εντύπωση μου έκανε. Δεν μάκραιναν καθόλου τα μαλλιά τους και ούτε έτρωγαν ποτέ.

Μόνο περίμεναν μέχρι να έρθει κάποιος να τους πάρει.

Τους βάζανε σε κάτι χρωματιστά κουτιά, τους έδεσαν ύστερα με κορδέλες κόκκινες και ούτε γεια δεν έλεγαν, σαν να μην τους ένοιαζε καθόλου για κανέναν και για τίποτα. Εμένα με ένοιαζε. Και όχι μόνο αντίο έλεγα, μα κάθε μέρα ήταν σαν να έχανα έναν φίλο.

Κι έμενα εκεί, με τους υπόλοιπους, να περιμένουμε να ανοίξει η πόρτα, να μας χαϊδέψει ένα ξεσκονόπανο, να μας αλλάξει ράφι ένα χέρι, κάποιος να μας μιλήσει.

Όσπου ήρθε το δικό μου το κουτί.

Ένα χέρι τριχωτό με έδειξε, με διάλεξε, με είπε δώρο γενεθλίων.

Έμοιαζε με γίγαντα ο άντρας που με διάλεξε. Δεν ήθελα να φύγω.

Ύστερα κοίταξα τα μάτια της γυναίκας του.

Όμορφα μάτια, φουσκωτά και δόντια κάτωσπρα. Γελούσε. Μου γελούσε.

Αυτοί οι άνθρωποι με πήρανε μαζί τους.

Έφυγα από τους φίλους μου και πήγα σε ένα σπίτι.

Εκεί την γνώρισα. Αυτή με βάφτισε.

Η Μία. Το κορίτσι μου.

Όταν άνοιξε το κουτί μου

—ευτυχώς δεν άργησε πολύ, φοβόμουν εκεί μέσα—

είδα τα πιο μεγάλα μάτια και το πιο φωτεινό χαμόγελο. Έμοιαζε πολύ με τη μαμά της. Με αγκάλιασε τόσο σφιχτά που κόντεψα να σκάσω. Μου άρεσε, ωστόσο, είναι αλήθεια.

Απέκτησα δωμάτιο ολόφωτο και φίλους που με παίζουν.
Μαμά δεν είπα, ούτε μπαμπά, ποτέ μου.
Αν και καμιά φορά τα βράδια ακούω ένα νανούρισμα στον ύπνο μου.
Και μοιάζει να το τραγουδά φωνή μαμάς.

| Σιγομουρμουρίζει |

Η Μία με νανούριζε τις νύχτες και κοιμόμασταν τα βράδια αγκαλιά, όμως τη μέρα έλειπε.
Πού πήγαινε; Δεν την ρωτούσα, δεν μιλούσα χρόνια ολόκληρα, φοβόμουν.
Μόνο άκουγα. Μου διάβαζε ιστορίες και μελετούσε μαζί μου τα μαθήματά της.
Εγώ δεν ξέρω να διαβάζω γράμματα. Ξέρω μόνο να διαβάζω μάτια.
Τα μάτια, αν τα παρατηρείς, μιλούν, λένε ιστορίες.

Εκείνη έσβηνε κεριά, μεγάλωνε.
Μεγάλωνα κι εγώ μαζί της.
Μεγαλώναμε.

Όσα δώρα και αν πήρε, ποτέ της δεν με άλλαξε.
Κι ας άργησα να της μιλήσω. Κι ας ήμουν απ' τους φίλους της
ο πιο μικρός κι ο πιο αστείος, ο πιο πρωτόγονος, ο πιο φθηνός.

Η αλήθεια είναι πως ένιωθα μόνος μου χρόνια πολλά εκεί μέσα.
Πίστευα πως με ήξερε, μα ούτε εγώ δεν ήξερα ποιος ήμουνα στ' αλήθεια.

Μια μέρα βρέθηκα μπροστά σε έναν καθρέφτη.
Όταν με είδα τρώμαξα, γιατί έμοιαζα με Κούκλα περισσότερο παρά με Άνθρωπο.
Ήμουν σαν τα παιχνίδια της και όχι σαν εκείνη. Τότε κατάλαβα. Ήμουν παιχνίδι.
Σε αυτόν τον τόπο, είμαστε δυστυχώς ό, τι φαινόμαστε.
Κι εγώ, ξεκάθαρα, φαινόμουν Κούκλα.

Δεν ξέρω πώς θα ήμουνα, αν δεν γινόμουν έτσι.
Δεν ξέρω καν αν μ' αγαπούν γι' αυτό που όντως είμαι.
Κι αυτό που είμαι δεν μπορώ εγώ να το ονομάσω.
Ξέρω ~ πως τούτο που χτυπά στο κέντρο του κορμιού μου
είναι αληθινή καρδιά, ανθρώπου που ανασαίνει.
Κι ας μοιάζω άδειος και κενός κι ας φαίνομαι και κούφιος.
Δεν είμαστε ό, τι φαίνεται, μα ό, τι αγαπάμε.
Εγώ ανθρώπους αγαπώ, άνθρωπος είμαι, άρα.
Και δεν ζητώ πολλά εγώ, ποτέ μου δεν ζητούσα.

Μονάχα θέλω μια φορά να πω μια ιστορία.
Εγώ, μονάχος, μόνος μου, να πω ένα παραμύθι.
Μια ιστορία για ένα αγόρι που μπορεί λιγάκι να μου μοιάζει.
Μια ιστορία για ένα αγόρι αλλιώςτικο.

Τον λένε Φίσελ. Και είναι Κούκλα.

Πράξη Πρώτη ~ Το αγόρι

Εικόνα Πρώτη

| Ημίφως. Ένας άντρας και μία γυναίκα σε μία γωνιά.
Εκείνη κρατά στα χέρια της ένα μικρό αγόρι. Του σιγοτραγουδά ένα νανούρισμα.
Μοιάζει με το Shine on you crazy diamond των Pink Floyd. |

Μην ξεχνάς αστεράκι να λάμπεις σαν ήλιος. Λάμπε παντού μικρό μου διαμάντι.
Τα ματάκια να ανοίγεις μες στο σκοτάδι. Λάμπε παντού μικρό μου διαμάντι.
Μικρό μου παιδί μη φοβηθείς τον αέρα. Φώτισε με το γέλιο σου την κάθε μέρα.
Και γίνε μύθος, εσύ, παραμύθι δικό σου, ολοζώντανο. Μη βιαστείς να γνωρίζεις τα πάντα.
Δες το φεγγάρι και άκου το. Ξέρει εκείνο πολλά μυστικά.
Λάμπει εκείνη η Σελήνη μα έχει και άλλη πλευρά.
Τις σκιές να αγκαλιάζεις σαν να ήταν παιδιά.
Να λάμπεις παντού μικρό μου διαμάντι.
Μίλα στον άνεμο ψιθυριστά, μην του φωνάζεις.
Γίνε ό, τι θες, γίνε ζωγράφος, ζήσε σαν ποίημα, αγάπα βαθιά. Και να λάμπεις.
Κι αν κάποτε χαθείς και αν χάσεις. Κι αν ξεχαστείς κι αν ξεχάσεις.
Όπου και να 'σαι να λάμπεις. Οι άνθρωποι το σκοτάδι το τρέμουν.
Ο φίλος σου ο άνεμος ξέρει τον δρόμο και τον ξέρεις κι εσύ πιο καλά, θα τον βρεις.
Λάμψε ξανά μικρό μου διαμάντι πιο θαρρετά.
Να ξέρεις να ζεις νικητής και να μην την φοβάσαι την ήττα.
Έλα παιδί μου ολόφωτο. Έλα καλό μου αγόρι.
Έλα διαμάντι μικρό μου. Έλα και λάμψε ξανά.
Κι ύστερα σβήσε το φως και άνοιξε μάτια και δες.
Τώρα λάμπεις.

| Ένας στρατιώτης στέκει ακίνητος. Τους σημαδεύει με το όπλο του.
Μια πρώτη σφαίρα βρίσκεται στου άντρα το κεφάλι
και μία δεύτερη στης γυναίκας την καρδιά.
Σωριάζονται στο πάτωμα.
Το μικρό αγόρι κοιτάζει τον στρατιώτη.
Το όπλο σημαδεύει τώρα το αγόρι. Το αγόρι ξαπλώνει στο χώμα.
Ο στρατιώτης αφήνει το όπλο του να πέσει στη Γη.
Παίρνει στην αγκαλιά του το αγόρι.
Σκοτάδι. |

Εικόνα Δεύτερη

| Σπίτι ζεστό. Στο κέντρο ένα τραπέζι ξύλινο και δυο καρέκλες που κοιτούν η μια την άλλη.
Μία γυναίκα με ποδιά της γης το χρώμα, στρώνει ένα τραπεζομάντιλο καφέ.
Σερβίρει σε δυο πιάτα κρέατα που κολυμπούν σε λίμνη κατακόκκινη.
Διπλώνει τις χαρτοπετσέτες της σε σχήμα καραβιού.
Η πόρτα ανοίγει απότομα. Απότομα και κλείνει.
Στην αγκαλιά της ορμάει ένας άντρας με χέρια γεμάτα αίμα. Κλαίει.
Τον ηρεμεί. Με την ποδιά της καθαρίζει τις παλάμες του. Κάθονται στο τραπέζι. |

HERBERT

Σε ευχαριστώ. Δεν μπορώ να φάω. Όχι τώρα. Θέλω πρώτα να πιω.

HELGA

Κρασί. Κι εγώ θα πιω μαζί σου. Κόκκινο;

HERBERT

Όχι. Όχι άλλο κόκκινο, σε ικετεύω. Κάτι λευκό ή διάφανο. Ας είναι και νερό.

HELGA

Κρασί λευκό.

| Σηκώνεται από το τραπέζι και όταν επιστρέψει κρατά δύο ποτήρια. |

Με συγχωρείς.

HERBERT

Δεν είναι το χρώμα. Είναι που δεν αντέχω άλλο.

HELGA

Το ξέρω. Ούτε κι εγώ. Να φύγουμε. Να πάρουμε και τον μικρό και-

HERBERT

Πώς είναι σήμερα; Έφαγε; Μίλησε; Είπε κάτι;

HELGA

Άχνα δεν έβγαλε. Μιλιά. Φαίνεται τρομαγμένος. Νομίζω με φοβάται.

HERBERT

Τρώει τουλάχιστον καλά;

HELGA

Ποτέ όταν τον βλέπω.

Λίγα λεπτά μετά αν μπω, το έχει εξαφανίσει.

| Σιωπή |

Σήμερα όταν έφυγα, δεν έφυγα τελείως.
Του είπα γεια και έκλεισα καλὰ πίσω την πόρτα, όμως έμεινα εκεί, δεν έκανα ούτε βήμα.
Περίμενα και άκουσα πως μόνος του μιλούσε.
Έλεγε λέξεις καθαρά, λέξεις που εγώ του λέω.
Φρόντιζε τις κούκλες σαν παιδιά του.
Μετά ρωτούσε τα παιχνίδια ό, τι ρωτώ εγώ εκείνον.
Φοβάσαι; Να σου πω μια ιστορία;
Κι ύστερα έλεγε τα παραμύθια που του λέω.

| Σιωπή |

Για πόσο ακόμα; Πόσο; Πώς;
Θέλω να τελειώσει όλο αυτό, δεν το αντέχω άλλο.
Να βρούμε έναν τρόπο, όχι για εμάς, για εκείνον. Είναι παιδί.

HERBERT

Είναι ήδη πολλά τα όσα έχουμε κάνει. Ρισκάρουμε να χάσουμε την ίδια τη ζωή μας.

HELGA

Ο μικρός την χάνει.

HERBERT

Ούτε την έχασε, ούτε την χάνει. Ζει, τρώει κι αναπνέει.
Άλλα παιδιά στη θέση του κοιμούνται μες στο χώμα.

HELGA

Είναι στ' αλήθεια απάντηση ετούτη που μου δίνεις;

HERBERT

Η αποθήκη μας είναι ό, τι καλύτερο για έναν ξένο.
Αν βγει από εκεί μέσα, τα μάτια του δεν θα το ξαναδούν το φως.

HELGA

Να βρούμε κάποιον τρόπο.

HERBERT

Όταν τελειώσει ο πόλεμος θα απεγκλωβιστεί.

HELGA

Ο πόλεμος δεν θα τελειώσει σύντομα, το ξέρεις και το ξέρω.
Κι εμείς οι δυο ως τότε μπορεί να μην είμαστε εδώ.

HERBERT

Σταμάτα, σε παρακαλώ. Εδώ θα είμαστε. Θα ζήσουμε, το υπόσχομαι, θα κάνουμε παιδιά-

HELGA

Παιδι έχουμε. Κι ευθύνη. Τα χέρια τα δικά μας πήραν των γονιών του τη ζωή.

HERBERT
Τα χέρια τα δικά μου.

HELGA
Χέρια δικά μας, όλων μας, όλα το ίδιο είναι.

HERBERT
Μην με πονάς. Ήδη πονώ. Κι εσένα σε πονάω.

HELGA
Είπες πως αν βρεθεί στον δρόμο σου παιδί θα σώσεις τη ζωή του. Υποσχέθηκες.

HERBERT
Ό, τι υπόσχομαι σε εσένα είναι όρκος ιερός.
Σε μάτια παιδικά μπροστά δεν πάτησα σκανδάλη.

HELGA
Υποσχέσου πως θα βρούμε τρόπο για να ζήσει
όπως αξίζει στα παιδιά να ζουν.

HERBERT
Δεν γίνεται. Άκου με. Φτάνει γι' απόψε. Ύπνο.

HELGA
Δεν γίνεται να κοιμηθώ. Δεν κλείνουνε τα μάτια.
Καταλαβαίνω πώς περνάς, μα θέλω να με ακούσεις.
Δεν είναι το παιδί καλά κι εγώ έχω μια ιδέα.

HERBERT
Ιδέα που να γίνεται να σου την κάνω πράξη;

HELGA
Ιδέα που μπορεί όλους μας να μας σώσει.

HERBERT
Πες την, την περιμένω.

HELGA
Σκέφτηκα...

| Σιωπή |

Σκέφτηκα να πουλήσουμε για κούκλα το αγόρι.

HERBERT
Τι;

HELGA

Σκέφτηκα να πουλήσουμε για κούκλα το αγόρι.

HERBERT

Τι;

HELGA

Το άκουσες.

HERBERT

Στα σίγουρα το είπες;

HELGA

Πιο σίγουρα δεν γίνεται. Είναι η μόνη λύση.

HERBERT

Τι λες;

HELGA

Αυτό τώρα θα γίνεται; Θα κάνεις τον κουφό;

HERBERT

Ακούς τι λες;

HELGA

Πολύ καλά ακούω εγώ. Εσύ ακούς εσένα;

HERBERT

Τρελάθηκες αγάπη μου; Τα 'χεις τα λογικά σου;

HELGA

Εντάξει τότε, πες εσύ καλύτερη ιδέα.

HERBERT

Εγώ δεν ξέρω τίποτα.

HELGA

Κι όμως, όλα τα ξέρεις.

HERBERT

Μα τι μου λες; Είσαι καλά;

Τι κούκλα το αγόρι; Τι να πουλήσουμε; Τι λες;

Δώσε μου το κρασί σου.

HELGA

Δεν είμαι μεθυσμένη.

HERBERT

Μήπως στ' αλήθεια εννοείς αυτό που λεν τα χείλη σου;

HELGA

Το εννοώ, εννοείται. Τελείως μα εντελώς. Και έχω κι άλλο.

HERBERT

Τη γλώσσα σου αισθάνεσαι πως την ελέγχει ο νους σου;

HELGA

Αν συνεχίσεις έφυγα. Θα πάρω και το αγόρι.
Εσύ θα μείνεις μόνος σου στον γκριζο τούτον τόπο,
να πολεμάς με το όπλο σου, να σβήσεις κι άλλα μάτια.
Ώσπου να χάσεις εντελώς τον ύπνο, το μυαλό σου,
ώσπου να δεις πως έσβησε ολόκληρο το φως σου.

HERBERT

Νομίζεις θέλω που είμαι εδώ;
Εγώ για το καλό μας-

HELGA

Για το καλό μας άκου με. Μόνο αυτό ζητάω.

HERBERT

Ωραία, μίλα, πες το μου. Και ό, τι μπορώ θα κάνω.

HELGA

Να ξέρεις πως σε αγαπώ.

HERBERT

Κι εγώ πολύ. Αγάπη μου. Γυναίκα μου, ζωή μου.

HELGA

Το αγόρι θα το φτιάξουμε να μοιάζει σαν παιχνίδι.

HERBERT

Καρδούλα μου, έχει καρδιά. Αίμα κυλά στις φλέβες. Τα μάτια του είναι υγρά.
Πεινά, τρώει, κοιμάται. Ανασαίνει, γουργουρίζει, αρρωσταίνει.
Δεν είναι έτσι τα παιχνίδια. Σύνελθε.
Πάμε να κοιμηθούμε.

HELGA

Δεν πρόκειται να κοιμηθώ αν δεν λυθεί το θέμα.
Κι αν φύγεις πριν να πεις το ναι, πες μου έστω αντίο.

HERBERT

Αντίο εγώ δεν θα σου πω. Ό, τι και να συμβαίνει.

HELGA

Τότε θα πω εγώ το γεια. Κι ελπίζω να θυμάσαι.

HERBERT

Μην λες τέτοιες κουβέντες.

HELGA

Το εννοώ. Θα φύγω. Κι ας πεθ-

HERBERT

Μη. Πες μου πότε και πώς. Κι εγώ θα το ρυθμίσω.

HELGA

Αύριο το πρωί θα είναι έτοιμος. Ως το απόγευμα να έχει δοθεί σε μια καλή οικογένεια.
Όχι καλή, δεν φτάνει. Ασφαλή. Σε μια οικογένεια που τη ζωή της δεν θα χάσει.
Αυτό ζητώ. Το αγόρι άστο πάνω μου, θα το κάνω εγώ με ψεύτικο να μοιάζει.

| Σιωπή |

HERBERT

Είσαι στ' αλήθεια σίγουρη πως θα 'ναι για καλό;

HELGA

Καλύτερα στα σίγουρα θα είναι για εκείνον.

HERBERT

Θα τον πουλήσω ακριβά. Και ύστερα θα φύγουμε.

HELGA

Θα μου λείπει.

HERBERT

Ναι. Κι εμένα.

HELGA

Πάω στο εργοστάσιο. Έχω δουλειά μπροστά μου.

HERBERT

Θα έρθω να σας βρω εκεί. Όλα καλά θα πάνε.

HELGA

Είναι αργά. Σβήσε το φως.

| Σκοτάδι |

Εικόνα Τρίτη

| Ένα κορίτσι σε ένα δωμάτιο όλο κούκλες και παιχνίδια. Σιγομουρμουρίζει ένα τραγούδι. |

ΜΙΑ

Πόσο πολύ θα ήθελα κάποιον για να μιλάω.
Έχω εσάς, παιχνίδια μου, όμως δεν μου μιλάτε.
Θα ήθελα παρτέα μου κάποιον να απαντάει.
Ένα αληθινό παιδί, να περπατά, να παίζει.

Η μαμά είναι θλιμμένη τελευταία. Δεν μιλά.
Τα μάτια της ζουν τόσο βαθιά στο πρόσωπο, που δύσκολα τα βλέπω.
Θυμάμαι πως το χρώμα τους ήτανε πιο λευκό και όχι τόσο κόκκινο.
Και τη θυμάμαι γελαστή. Τώρα δεν είμαι σίγουρη αν ζει.
Κινείται, ανασαίνει, όμως ποτέ της δεν γελά, δεν λέει πια ιστορίες.

Σκεπάζομαι πια μόνη μου με τούτην την κουβέρτα
και μένει ανοιχτό το φως, κανείς δεν μου το κλείνει.
Κάποια βράδια με τρομάζουν οι σειρήνες και οι ήχοι οι απότομοι.

Ο μπαμπάς μου έχει πει να μη φοβάμαι.
Λέει πως θα τελειώσει σύντομα η φασαρία.
Τον φοβάμαι τον μπαμπά καμιά φορά. Και η μαμά τρομάζει.
Ιδίως όταν ανοίγει διάπλατα το στόμα του κι ουρλιάζει.
Λέει λέξεις που δεν πρέπει να τις λέμε για ανθρώπους.
Τα μαλλιά του έχουν ασπρίσει και στο μέτωπό του έχει γραμμές βαθιές
και το αίμα δεν φεύγει από τα ρούχα του όσο και να το τρίβει η μαμά.

Και ο μπαμπάς μου ήταν αλλιώς παλιά.
Πιο φωτεινός, πιο παιχνιδιάρης, πιο καλός.
Τώρα δεν είμαι σίγουρη ούτε για εκείνον αν στ' αλήθεια ζει.
Κινείται κι ανασαίνει, όμως ποτέ του δεν γελά κι οι ιστορίες που μου λέει είναι γκριζες.

Αύριο είναι τα γενέθλιά μου.
Μακάρι να το θυμηθούν και να μου κάνουν δώρο έναν φίλο.
Κάτι ζωντανό εύχομαι να μου δώσουν. Να μεγαλώνουμε μαζί, να μ' αγαπά στ' αλήθεια.

| Σιωπή |

Μαμά, είμαι έτοιμη. Τα μάζεψα τα πράγματα και είμαι στο κρεβάτι.
Έλα και σκέπασέ με. Περιμένω. Δεν φτάνω μόνη μου να σβήσω αυτό το φως.

| Σκοτάδι |

Πράξη Δεύτερη ~ Το παιχνίδι

Εικόνα Τέταρτη

| Σε μια βιτρίνα, με πλαστικά και ξύλινα ανθρωπάκια,
με καρυοθραύστες, μπαλαρίνες και ρομπότ,
ένα αγόρι στέκει ακίνητο και μοιάζει με παιχνίδι
κι ας ανοιγοκλείνουνε συχνά τα βλέφαρά του
κι ας πάλλεται η καρδιά του σαν καρδιά παιδιού. |

FISHEL

Σε λίγο ανάβουνε τα φώτα.
Σε λίγο θα αρχίσουν να έρχονται για εμένα.
Φοβάμαι. Δεν θέλω να φύγω από εδώ,
περνάω στ' αλήθεια όμορφα μαζί σας.
Μικρή μου μπαλαρίνα, χόρεψε μια τελευταία φορά για μένα.
Οι σβούρες σου μου χάρισαν τις πιο γαλήνιες σκέψεις.
Θα σε προσέχει το ρομπότ, θα σου μιλά.
Κι ας λέει μόνο καλημέρα και καλή σου νύχτα.
Δεν χρειαζόμαστε κι άλλες ευχές, σκεφτείτε το.
Αν έμενα λιγάκι περισσότερο θα σου μάθαινα να λες ευχαριστώ και σ' αγαπάω.
Ακίνητε φρουρέ, καρυοθραύστη, στρατιωτάκια μου, αντίο.
Αρκούδια, θα μου λείψει η αγκαλιά σας.
Φίλε Σερίφη, έχε γεια, σ' ευχαριστώ για όλα.
Αλογάκι μου... Εσένα θα σε ήθελα τόσο πολύ μαζί μου.
Είσαι έτοιμο να τρέξεις, θες, το βλέπω στα γυαλιστερά σου μάτια.
Τα πόδια σου είναι δυνατά κι η χαίτη σου ανεμίζει.
Αυτό το ξύλο σε κρατά εδώ, ακίνητο στη βάση σου.
Όμορφη βάση, σταθερή, απόλυτα δική σου.
Μπορείς να τρέχεις με τη σκέψη σου αν θες, να πας ταξίδια μακρινά, σε όποιον τόπο θέλεις.
Θα είναι όπως τα φαντάζεσαι τα μέρη και οι αναβάτες σου, κανείς δεν θα σε απογοητεύσει.
Εγώ αύριο δεν ξέρω πού θα είμαι κι ούτε το ξέρω σίγουρα αν τα πόδια μου θα υπακούσουν.
Καμιά φορά νιώθω πως παίρνουν μόνα τους τις αποφάσεις κι εκείνα με κινούν.
Το ίδιο νιώθω για τις λέξεις μου, τα λόγια. Δεν είναι πάντοτε ευχάριστο να σκέφτεσαι.
Γιατί να φτιάξει κάποιος ένα παιχνίδι σαν εμένα; Δεν το καταλαβαίνω. Εσείς-
Πόσο θα ήθελα να μου μιλήσετε για μια φορά. Τα έχω δει όσα σκέφτεστε, αλήθεια.
Κι ας είστε πλαστικοί και ξύλινοι και λούτρινοι και γυαλισμένοι,
εγώ το βλέπω, έχετε τόσα πολλά να πείτε.
Είστε κι εσείς παιδιά, μόνο που είστε αλλιώςτικα φτιαγμένοι.
Το υλικό το ανθρωπίνο το ξέρω, μοιάζει με το δικό μου υλικό,
είναι ό,τι πιο παρόξενο υπάρχει στον πλανήτη μας.
Είναι ζωντανό και ολόκληρο αναπνέει, πονάει και είναι εύθραυστο και έξω του και μέσα.
Όμως δεν είναι αθάνατο, ενώ εσείς σίγουρα είστε.
Είστε για πάντα εδώ, με μάτια που ποτέ τους δεν θα κλείσουν.
Και η αγάπη η δικιά σας είναι αιώνια.
Εύχομαι να σας μοιάζω.
Θα μου λείψετε.
Αντίο.

ΦΩΝΗ ΣΤΑ ΗΧΕΙΑ

Ακούσατε, ακούσατε!
Γονείς της γειτονιάς μας.

Εδώ υπάρχει μοναχά και είναι μόνο ένα.
Ένα κομμάτι μόνο του και δεύτερο δεν βγαίνει.

Το καλύτερο παιχνίδι που κυκλοφορεί.
Ένα παιχνίδι θαύμα.

Μια Κούκλα που άλλη σαν αυτήν, δεν έχετε αντικρίσει.
Ένα παιχνίδι που τη φαντασία μας την έχει ξεπεράσει.

Το πρώτο παιχνίδι άνθρωπος, αληθινό αγόρι.

Μια κούκλα που ανασαίνει και κινείται. Μια κούκλα που μιλά.
Αρρωσταίνει και μακραίνουν τα μαλλιά του, όπως του παιδιού σας τα μαλλιά.

Ένα αδελφάκι για την κόρη σας, τον γιο σας.
Μια παρέα για τις ώρες του πολέμου.

Και είναι μόνο ένα.
Για εσάς.

Μαθαίνει σαν παιδί
και κλείνει μόνο του το φως το βράδυ.

Προλάβετε! Τολμήστε!

Εικόνα Πέμπτη

| Μια γυναίκα κι ένας άντρας πλησιάζουν τη βιτρίνα. Κοιτούν με ανοιχτό το στόμα το αγόρι. |

LUDWIG

Αυτό είναι;

BARBARA

Ναι. Δες τον.

LUDWIG

Ωραίο είναι. Να το πάρουμε.

BARBARA

Δες τον. Σε κοιτάει.

LUDWIG

Κοιτά μπροστά του.

BARBARA

Μπροστά του είμαι εγώ. Τα μάτια του κοιτούν εσένα.

LUDWIG

Ζωγράφισαν τις κόρες του λίγο πιο δίπλα απ' το κέντρο.
Είναι ελαττωματικό.

BARBARA

Όχι. Σε ακολουθεί με το βλέμμα του. Κοίτα.

LUDWIG

Ναι, όντως. Πραγματικά πολύ ρεαλιστικό.

BARBARA

Νομίζω πως φοβάται.

LUDWIG

Η κούκλα;

BARBARA

Το αγόρι.

LUDWIG

Το ίδιο λέμε.

BARBARA

Φοβάται. Κοίτα.

LUDWIG
Είναι παιχνίδι.

BARBARA
Μοιάζει με παιδί.

LUDWIG
Μοιάζει, ναι. Να της τον πάρουμε.

BARBARA
Φαίνεται θλιμμένος.

LUDWIG
Θλιμμένο. Το παιχνίδι.

BARBARA
Δες τα μάτια του. Κι εκεί κοιτά, στο στέρνο. Σαν να έχει αληθινή καρδιά.
Και τα χέρια του τρέμουν.

LUDWIG
Πολύ ρεαλιστικό.
Τα αξίζει τα λεφτά του. Τον αγοράζω.

BARBARA
Δεν είμαι σίγουρη.

LUDWIG
Γιατί καρδιά μου; Ένα παιχνίδι είναι. Ας μην το αναλύουμε άλλο.

BARBARA
Δεν είμαι σίγουρη αν θέλει.

LUDWIG
Να θέλει τι και να μη θέλει; Κούκλα είναι.

BARBARA
Το δέρμα του στάζει ιδρώτα και η έκφρασή του αλλάζει συνεχώς.

| Σιωπή |

Νομίζω πως δεν θέλει να φύγει.

LUDWIG
Εσύ το θες;

BARBARA
Πολύ. Θα αρέσει στη μικρή μας. Τον χρειάζεται.

LUDWIG

Πάρ' τον τότε και φύγαμε.

BARBARA

Δεν μπορώ.

LUDWIG

Μπορείς. Έλα να τελειώνουμε.

BARBARA

Δεν ξέρω αν στ' αλήθεια θέλω να τον πάρω από εδώ.

LUDWIG

Θες να της πάρουμε αρκούδι;

BARBARA

Όχι, έχει πολλά.

LUDWIG

Μια μπαλαρίνα;

BARBARA

Της πήραμε στα προηγούμενα γενέθλια και την βαρέθηκε σε δύο μόνο μέρες.

LUDWIG

Τι θέλεις; Θες να φύγουμε; Θα βρούμε και αλλού ένα έξυπνο παιχνίδι.

BARBARA

Αυτό όμως είναι το... Το πιο κοντά σε εκείνη. Το καλύτερο.
Και μοιάζουν. Θα ταιριάζουν.

LUDWIG

Ναι. Να τον πάρουμε;

BARBARA

Θέλω να μου χαμογελάσει πρώτα.

LUDWIG

Είναι παιχνίδι.

BARBARA

Αν δεν χαμογελάσει πρώτα, δεν τον παίρνω.

| Η γυναίκα πλησιάζει διστακτικά το αγόρι που μοιάζει τρομαγμένο. Τον αγκαλιάζει.
Τα χέρια του σιγά σιγά κυκλώνονται γύρω της. Αγκαλιάζονται σφιχτά για λίγο.
Ύστερα το αγόρι την κοιτά κατάματα. Χαμογελά. Σκοτάδι. |

Εικόνα Έκτη

| Το κορίτσι στέκεται μπροστά σε ένα κουτί λιγάκι πιο ψηλό από το ύψος της. |

ΜΙΑ

Ουάου.

Ένα τεράστιο κουτί.

Ποιος ξέρει πόσα δώρα θα έχει μέσα του.

Μπαμπά σ' ευχαριστώ.

| Ανοίγει το κουτί |

Τι είναι αυτό; Τι παράξενο δώρο είναι αυτό;

Πραγματικά, μπαμπά, αυτή τη φορά με εντυπωσίασες.

Έχει λευκό δέρμα. Μαύρα μαλλιά. Μάτια, στόμα, χείλη, αυτιά.

Είναι σχεδόν αληθινός. Μοιάζει με ψάρι έξω απ' το νερό έτσι όπως τρέμει.

Ψάρι, ναι. Θα σε ονομάσω FISHEL.

| Το παιδί την κοιτάζει με απορία |

Μακάρι να μπορούσες να μιλήσεις.

Μακάρι να μπορούσες να μυρίσεις.

Μακάρι να ήσουν ζωντανός σαν εμένα.

Μπορεί και να κάνουμε παρέα.

| Συνεχίζει να την κοιτάζει με απορία |

Πάμε να σου δείξω τα παιχνίδια μου.

Έχω πάρα πολλά. Εσύ θα είσαι το καλύτερο.

Φαίνεσαι ολοκαίνουργιος.

Μπαμπά, που είναι ο διακόπτης του;

Από πού τον κουρδίζω;

| Το παιδί χαμογελάει |

Μπαμπά, μπαμπά, δες, το παιχνίδι μου χαμογελάει.

| Το παιδί την πλησιάζει και της δίνει μια αγκαλιά |

Ουάου. Κουνήθηκε.

Περπατά. Χαμογελά.

Ουάου. Με αγκάλιασε.

Ένα αληθινό παιχνίδι.

Μου αρέσει. Θα το κρατήσω.

Πάω να φάω τούρτα τώρα.

FISHEL
Περίμενε.
Κι εγώ πεινάω.

MIA
Μίλησε. Μιλά. Πεινάει, λέει. Τρώει;

FISHEL
Τρώει.

MIA
Τι τρώει;

FISHEL
Τι τρώει;

MIA
Λες ό,τι λέω;

| Σιωπή |

Τι τρώει;

FISHEL
Τούρτα.

MIA
Την τούρτα μου;

FISHEL
Αν μείνει ένα κομματάκι...

MIA
Κομματάκι;

FISHEL
Κομματάκι.

MIA
Τα παιχνίδια δεν τρώνε.
Τα παιχνίδια δεν μιλάνε.
Τα παιχνίδια δεν κινούνται.
Τα παιχνίδια είναι παιχνίδια.
Κάνουν ό,τι θέλω. Όταν το θέλω.

| Σιωπή |

Τώρα θέλω να μείνεις ακίνητος.

| Εκείνος μένει ακίνητος |

Τώρα θέλω να χαμογελάσεις.

| Εκείνος χαμογελάει |

Τώρα θέλω να κάνεις μία κωλοτούμπα.

| Εκείνος κάνει μία κωλοτούμπα |

Ουάου. Σ' αγαπώ. Νύσταξα.

| Σιωπή |

Σβήσε το φως.

| Εκείνος σβήνει το φως. Σκοτάδι. |

Πράξη Τρίτη
Το αν, να

Εικόνα Έβδομη

| Ο Φίσελ και η Μία στο δωμάτιο. Στιγμές απ' την κοινή ζωή τους.
Από τα δέκα ως τα δεκαοκτώ. |

| ΔΕΚΑ ΕΤΩΝ |

MIA

Κοίτα, Φίσελ. Η μπαλαρίνα κάνει σβούρες.

FISHEL

Είναι πολύ όμορφη.

MIA

Κι εγώ μπορώ να κάνω σβούρες. Κοίτα.

| Κάνει μία σβούρα. |

FISHEL

Κι εσύ είσαι όμορφη.

MIA

Κι εσύ.

FISHEL

Σ' ευχαριστώ.

MIA

Κι εσύ κάνε σβούρα.

FISHEL

Α. Ναι, φυσικά.

| Κάνει μία σβούρα. |

MIA

Είσαι πολύ καλός.

FISHEL

Είχα μία φίλη μπαλαρίνα πριν έρθω εδώ. Έκανε σβούρες και ποτέ δεν κουραζόταν.

MIA

Ουάου.

FISHEL

Ναι. Έμοιαζε πολύ με αυτήν εδώ τη μπαλαρίνα. Ούτε κι αυτή κουράζεται.

MIA
Ούτε κι εγώ. Κοίτα.

| Αρχίζει να γυρίζει ασταμάτητα μέχρι που σωριάζεται στο πάτωμα. Σκοτάδι. |

| ENTEKA ETΩN |

| Εκείνη σβήνει μία τεράστια τούρτα. Εκείνος την κοιτάζει και χαμογελά.
Εκείνη ανοίγει ένα μεγάλο κουτί. Εκείνος δεν χαμογελά πια. |

MIA
Ουάου.
Ένα τεράστιο κουτί.
Ποιος ξέρει πόσα δώρα θα έχει μέσα του.

| Ανοίγει το κουτί |

Τι είναι αυτό;
Τι παράξενο δώρο είναι αυτό;
Ένα ποδήλατο.
Ουάου!
Είναι μωβ και γυαλίζει. Είναι όμορφο.
Έχει μπροστά ένα καλαθάκι και άλλο ένα πίσω.
Το πίσω καλαθάκι μοιάζει να χωράει μεγάλα πράγματα.
Ακόμα και ένα ολόκληρο παιδί μπορεί να το χωρέσει.

| Χτύπημα πόρτας |

Κάποιος χτύπησε την πόρτα μου. Χτυπάει.
Φίσελ; Το ακούς; Άνοιξε την πόρτα.

| Ανοίγει την πόρτα. Στο δωμάτιο μπαίνει ένα αγόρι στην ηλικία της Μία. |

MILO
Χρόνια πολλά καλή μου Μία.
Έρθα να σου ευχηθώ.

Θέλω να γίνω φίλος σου, σε συμπαθώ.
Πάντα είσαι μόνη στο σχολείο τα διαλείμματα.
Μπορούμε αν θες να κάνουμε παρέα.

| Σιωπή |

Ελπίζω να σου άρεσε το δώρο μου.
Έκανα τρεις ώρες να το διαλέξω τούτο το ποδήλατο.

| Σιωπή. Η Μία ορμά στην αγκαλιά του. |

Αν θες μπορούμε να κάνουμε μαζί βόλτες.
Θα βγάλουμε μαζί τις βοηθητικές ρόδες, όταν μάθουμε να ισορροπούμε.
Ύστερα, θα πηγαίνουμε παντού μαζί με το ποδήλατό σου.
Εγώ θα κάνω πετάλι και εσύ θα κάθεται στο καλαθάκι πίσω.
Θα σε πηγαίνω όπου θες, σου πάει το μωβ, Μία είσαι μία κούκλα.

| Σιωπή. Η Μία αποτραβιέται και βαδίζει μακριά από την αγκαλιά του. |

MIA

Ο Φίσελ; Μπορούμε να πάρουμε και τον Φίσελ;

MILO

Το παιχνίδι σου; Βγαίνει από το σπίτι;

MIA

Όχι. Δεν έχει βγει ποτέ.
Και δεν είναι απλώς ένα παιχνίδι.
Είναι ο καλύτερός μου φίλος.

MILO

Είσαι γλυκιά κι αστεία.
Έχεις για κολλητό ένα παιχνίδι.
Πανέμορφη νέα μου φίλη.
Ας έρθει και ο Φίσελ.
Μόνο μη σου χαλάσει έξω.
Μη σου ξεβάψουν τα κατάρμαυρα μάτια του.
Μη σαπίσει και βρομάει κι ύστερα θέλει πέταμα.

| Γελάει. Ο Φίσελ στέκει ακίνητος και άφωνος. Θλιμμένος. |

MIA

Έχεις δίκιο.
Ας πάμε να βρούμε το μέρος που θα κάνουμε αύριο ποδήλατο.
Να βρούμε καλό έδαφος, να δοκιμάσουμε την ισορροπία μας.
Φίσελ, θα γυρίσω μόλις δύσει ο ήλιος.
Θα σου τα διηγηθώ όλα.

| Η Μία και ο Μίλο βγαίνουν από το δωμάτιο.
Ο Φίσελ χτυπά με μανία τις ρόδες του ποδηλάτου και το πετά στο πάτωμα.
Σκοτάδι. |

| ΔΩΔΕΚΑ ΕΤΩΝ |

| Εκείνη τρώει από ένα μπουλ με δημητριακά.
Εκείνος ακολουθεί με το βλέμμα του το κουτάλι της. |

MIA

Γιατί με κοιτάς με ανοιχτό το στόμα;

FISHEL

Τι τρώς;

MIA

Είναι τα καινούργια δημητριακά πολέμου. Σε κάνουν δυνατό κι ατρόμητο.

FISHEL

Θέλω κι εγώ.

MIA

Είναι δικά μου.

FISHEL

Να δοκιμάσω μόνο.

MIA

Δεν γίνεται. Είναι μόνο για ανθρώπους.
Ο Μίλο κι εγώ μπορούμε να φάμε κούτες ολόκληρες.

FISHEL

Έχω να φάω δύο μέρες. Θα πεθάνω.

MIA

Δεν θα πεθάνεις. Θα σε φτιάξουμε.

FISHEL

Νιώθω πως είμαι άρρωστος.

MIA

Δεν αρρωσταίνουν τα παιχνίδια, Φίσελ.

FISHEL

Εγώ αρρωσταίνω. Άκου. Βήχω. Και η μύτη μου τρέχει.
Νομίζω πως έχω πυρετό.

MIA

Μαμά! Ο Φίσελ χαλάει.
Να φτιάξουμε τον μηχανισμό του. Τα ελατήρια. Να τον κουρδίσουμε.

FISHEL

Δεν κουρδίζομαι.

MIA

Και τι να κάνω;

FISHEL
Δεν έχω ιδέα.

MIA
Έχω εγώ. Περίμενε. Θα φέρω το θερμόμετρο κι ένα καλό σιρόπι.

| Σκοτάδι |

| ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ ΕΤΩΝ |

| Βράδυ. Ημίφως. Εκείνη κοιμάται. Εκείνος στέκει από πάνω της και τρώει μακαρόνια.
Ξάφνου, ακούγεται ήχος από πυροβολισμό.
Εκείνος τρομάζει. Του πέφτει από τα χέρια του το πιάτο.
Εκείνη ξυπνά και τον βλέπει να καταπίνει την τελευταία του μπουκιά. Ουρλιάζει.
Εκείνος της κλείνει με τα χέρια του το στόμα της. Εκείνη τον σπρώχνει μακριά. |

MIA
Πόνεσα.

FISHEL
Συγγνώμη. Δεν θέλω πάλι να ξυπνήσει η μαμά.

MIA
Η μαμά μου.

FISHEL
Ναι.

MIA
Όχι, ναι. Μου. Η μαμά μου.
Δεν θέλω πάλι να ξυπνήσει η μαμά σου, έτσι θα λες.

FISHEL
Συγγνώμη.

MIA
Όλο συγγνώμη και συγγνώμη. Σε βαρέθηκα. Και με τρομάζεις.
Τι έκανες ξύπνιος τέτοια ώρα;

FISHEL
Έτρωγα.

MIA
Σε είχα βάλει για ύπνο. Πριν φύγει ο Μίλο σε βάλαμε για ύπνο μαζί.
Γιατί σηκώθηκες;

FISHEL
Πεινούσα. Συγ-

MIA
Μην το πεις.

FISHEL
Εντάξει. Πεινούσα. Αυτό.

MIA
Όταν σε βάζω κάπου θα μένεις εκεί. Και δεν θα φεύγεις μέχρι να το πω εγώ.

FISHEL
Εντάξει. Πού να πάω τώρα;

MIA
Μάζεψε από το πάτωμα τα μακαρόνια. Μπορείς αν θες να τα φας. Γρήγορα.
Ύστερα θα ξαπλώσεις δίπλα μου. Ο Μίλο λέει πως έχεις πάρει πολύ αέρα.

| Σιωπή |

Το φως να σβήσεις.

| Σκοτάδι. |

| ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΤΩΝ |

FISHEL
Καλημέρα.

MIA
Καλημέρα.

FISHEL
Είσαι καλύτερα;

MIA
Ναι.

FISHEL
Μίλα μου. Πες. Σε χτύπησε;

MIA
Όχι βέβαια. Φώναζε μόνο.

FISHEL
Ναι, τον άκουγα. Κι εσένα σε άκουγα που έκλαιγες. Μία, νομίζω πως ο Μίλο δεν σε-

MIA

Κοιμόσουν όταν ήρθα στο δωμάτιο.

FISHEL

Δεν κοιμόμουν. Σε περίμενα.

MIA

Και γιατί δεν μου μίλησες;

FISHEL

Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω.

MIA

Συγγνώμη για την αγκαλιά. Πρέπει να σε έσφιξα τόσο δυνατά που θα σε σκότωνα.

FISHEL

Η αγκαλιά σου μου δίνει ζωή.

MIA

Έκλαιγα και σκουπιζόμουν πάνω σου. Συγγνώμη.

FISHEL

Σ' ευχαριστώ.

MIA

Γιατί;

FISHEL

Που μ' αγαπάς.

Λένε πως αν κυλήσει δάκρυ σου πάνω σε κάποιον άλλον, γεννιέται η αγάπη σας.

| Σκοτάδι. |

| ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ |

MIA

Σήμερα στο σχολείο η δασκάλα με έβγαλε έξω από την τάξη.

FISHEL

Γιατί;

MIA

Είπε πως πρέπει να αγαπάμε μόνο εκείνους που μας μοιάζουν.

FISHEL

Ναι.

MIA

Δεν εννοούσε μέσα μας. Έξω εννοούσε.

FISHEL

Τα κορίτσια με κορίτσια και τα αγόρια με αγόρια;

MIA

Και αυτό.

Και για τα χρώματα.

FISHEL

Ποια χρώματα; Στα ρούχα;

MIA

Τα χρώματα στα μάτια και στο δέρμα.

Ο Μίλο είπε πως σιχαίνεται τα μαύρα παιδιά.

Και όλους τους ξένους.

FISHEL

Τα παιχνίδια δεν έχουμε τέτοια προβλήματα.

MIA

Ούτε κι εμείς θα έπρεπε να έχουμε.

FISHEL

Και γιατί σε έβγαλε από την τάξη η δασκάλα;

MIA

Έλεγαν όλοι τι σιχαίνονται στους άλλους που δεν μοιάζουνε σ' εμάς.

FISHEL

Και;

MIA

Είπα πως εγώ σιχαίνομαι αυτά που ακούω.

Ύστερα έφτυσα στο πρόσωπο τον Μίλο.

FISHEL

Εμείς, πάντως, δεν μοιάζουμε καθόλου.

MIA

Μοιάζουμε.

Είμαστε άνθρωποι.

| Αγκαλιάζονται. Σκοτάδι. |

| ΔΕΚΑΕΞΙ ΕΤΩΝ |

FISHEL

Θα ήθελα να είμαι πιο αληθινός.

MIA

Είσαι.

FISHEL

Πιο πολύ, θα ήθελα.

MIA

Πες μου πώς νιώθεις. Τα ελατήριά σου. Ο μηχανισμός.

FISHEL

Δεν ξέρω. Νιώθω γεμάτος μέσα μου κι ας το ξέρω ότι είμαι άδειος εντελώς.

MIA

Εμένα μου συμβαίνει το αντίθετο. Ξέρω πως κάτι υπάρχει μέσα μου μα νιώθω εντελώς κενή.

FISHEL

Σπάσε με.

| Σιωπή |

Σπάσε με. Άνοιξέ με. Δες μέσα μου. Ύστερα ένωσέ με πάλι και πες μου τι έχω μέσα μου.

MIA

Είσαι σίγουρος; Τώρα;

FISHEL

Ναι. Ξερίζωσέ τα όλα. Ξεκίνα τώρα. Είμαι έτοιμος.

MIA

Θα σε ξεκινήσω από το χέρι σου.

| Εκείνη τραβάει το χέρι του με μανία. Εκείνος ουρλιάζει. |

Κάνε λίγη υπομονή. Πρέπει να σε πονέσω πρώτα, για να ανοίξεις να δω μέσα.

FISHEL

Πονάω! Συνέχισε, Μία. Θέλω να δω τι έχω μέσα μου. Κυρίως δες αν έχω αληθινή καρδιά.

MIA

Δεν θέλω να πονάς. Σβήσε το φως. Κοιμήσου.

| Σκοτάδι |

| ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΕΤΩΝ |

MILO

Βγάλε τα ρούχα σου.

FISHEL

Δεν θέλω.

MILO

Δεν σε ρώτησα. Είπα, βγάλ' τα.

FISHEL

Είπα, όχι. Βγάλε εσύ τα δικά σου.

MILO

Εμείς οι δυο δεν είμαστε το ίδιο.

FISHEL

Το ξέρω.

MILO

Εγώ παίζω μαζί σου.

FISHEL

Δεν παίζεις μαζί μου. Η Μία παίζει μαζί μου. Και εγώ μαζί της.

MILO

Βγάζετε τα ρούχα σας; Με το κορίτσι μου;

FISHEL

Δεν σε αφορά.

Και φύγε τώρα από το δωμάτιό μας.

MILO

Το δωμάτιο της Μία, εννοείς.

Το δωμάτιό της, είναι και δικό μου δωμάτιο.

FISHEL

Η Μία-

MILO

Κλείσε το στόμα σου.

| Ο Μίλο ορμά στον Φίσελ και τον χτυπά με βία.
Ματώνει. Η Μία μπαίνει στο δωμάτιο. |

MIA

Ει! Τι κάνεις; Τι κάνετε;
Μίλο άφησε τώρα ήσυχο τον Φίσελ.
Εξαφανίσου αμέσως. Δεν θέλω να σε ξαναδώ.

| Ο Μίλο φτύνει στο πρόσωπο του Φίσελ και φεύγει από το δωμάτιο.
Ο Φίσελ ψελλίζει «Συγγνώμη». |

Φίσελ; Αγάπη μου... Εσύ είσαι στ' αλήθεια ο άνθρωπός μου.
Συγγνώμη εγώ, εκ μέρους του. Σε αγαπώ όσο κανέναν.
Και κανένας δεν θα σε πειράξει, σου το υπόσχομαι.

| Τον φιλά. Την φιλά. Φιλιούνται. Σκοτάδι. |

| ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΕΤΩΝ |

MIA

Θέλω να παίζουμε.

FISHEL

Το παιχνίδι με τις λέξεις; Που λέω ένα γράμμα και εσύ πρέπει να βρεις τη-

MIA

Όχι. Θέλω να παίζουμε αλλιώς.

FISHEL

Πώς δηλαδή;

MIA

Αντίστροφα.

FISHEL

Τι εννοείς αντίστροφα;

MIA

Να αλλάξουμε ρόλους.
Μόνο για τώρα.

FISHEL

Να κάνουμε πως είσαι εσύ η κούκλα;

MIA

Ναι. Και πως εσύ είσαι αληθινό παιδί. Αληθινό αγόρι.

FISHEL

Αυτό μπορεί να έχει πλάκα.

MIA

Βγάλε τα ρούχα σου.

FISHEL

Αν βγάλεις κι εσύ τα δικά σου...

| Γδύνονται. Εκείνη γίνεται η κούκλα του. Παίζει μαζί της. Γελούν.
Απότομα, εκείνος σταματά. |

FISHEL

Δεν είμαι σίγουρος αν πρέπει.

MIA

Εσύ θέλω να είσαι.

Σε αγαπώ στ' αλήθεια περισσότερο απ' όλους τους ανθρώπους.

FISHEL

Όμως εγώ δεν είμαι άνθρωπος.

MIA

Εσύ με αγαπάς;

FISHEL

Από την πρώτη μέρα.

MIA

Θυμάσαι όταν άνοιξα το κουτί;

MAZI

Πρώτα απ' όλα είδα τα μάτια σου.

| Γελούν |

MIA

Φαίνονταν τρομαγμένα.

FISHEL

Τα δικά σου ήταν τεράστια και το χαμόγελό σου φώτιζε το δωμάτιο.

MIA

Με φοβόσουν;

FISHEL

Όχι.

MIA

Τώρα με φοβάσαι;

FISHEL

Εμένα με φοβάμαι πιο πολύ.

| Σιωπή |

Δεν ξέρω αν πρέπει.

MIA

Δεν υπάρχει πρέπει. Είσαι ο άνθρωπός μου.

FISHEL

Το παιχνίδι σου, είμαι.

MIA

Έχεις την πιο αγνή καρδιά απ' όλους τους ανθρώπους που γνωρίζω.

FISHEL

Όμως δεν θα μπορέσω να σου κάνω το παιδί που ονειρεύεσαι.

Ένα παιδί δικό μας. Θα το ήθελα, μα δεν μπορώ.

MIA

Θα έχω εσένα. Και μπορείς κι εσύ να με έχεις. Για πάντα. Θες;

| Σιωπή |

Φίλα με.

| Σκοτάδι |

Εικόνα Όγδοη

| Η Μία συζητά με τον μπαμπά της. |

MIA

Δεν θέλω να πάω.

LUDWIG

Δεν σε ρώτησα αν θες. Θα πας.

MIA

Εγώ θέλω να φτιάχνω παιχνίδια. Είμαι καλή σε αυτό. Μπορώ να το κάνω.

LUDWIG

Πρώτα να το σπουδάσεις. Και όχι εδώ.
Θα φύγεις το πρωί με τη μαμά. Φτιάξε βαλίτσα.

MIA

Το ξέρεις πως αν πάω θα πάρω μαζί μου και τον Φίσελ.

LUDWIG

Αυτό να το βγάλεις από το μυαλό σου.
Σου έχει γίνει εμμονή αυτό το καταραμένο παιχνίδι.

MIA

Είναι ο μοναδικός μου φίλος.

LUDWIG

Θα κάνεις φίλους, κόρη μου. Αληθινούς. Ανθρώπους.

MIA

Είναι αληθινός. Ο πιο αληθινός απ' όλους.

Αυτός ήταν πάντοτε εδώ για εμένα.

Όταν έλειπες εσύ, όταν σκότωνες αληθινούς ανθρώπους,
αυτός ήταν ο μόνος άνθρωπος που έβλεπα.

Εκείνος έκλεινε το φως μου όταν έκλαιγε η μαμά
γιατί δεν έφευγε το αίμα των ξένων απ' τα ρούχα σου.

Μαζί του διάβαζα για το σχολείο κι όταν αρρώσταινα εκείνος φρόντιζε να μου περάσει.

Αυτός με ξέρει πιο καλά απ' όλους κι από εσένα πιο πολύ με αγαπά.

Εσύ ποτέ δεν ήσουν εδώ, μπαμπά. Καταλαβαίνω. Κατάλαβε κι εσύ εμένα μια φορά.

LUDWIG

Καταλαβαίνω περισσότερα απ' όσα θες.

Γι' αυτό και λέω τέλος.

Να φύγεις, να σπουδάσεις,
να βρεις ανθρώπους να αγαπάς και να αγαπιέσαι,
να κάνεις τη δική σου οικογένεια.

MIA

Ο Φίσελ δίπλα μου. Μονάχα έτσι.

LUDWIG

Αυτό να το ξεχάσεις, είπα. Τέλος. Ο Φίσελ πάει.

Εγώ τον πήρα, τον αγόρασα εγώ σε εσένα και τώρα σου τον παίρνω πίσω.
Θα φύγει από το σπίτι μας. Σε καμία κούτα δεν τον βάζω με τα άλλα τα παιχνίδια.
Αυτόν θα τον πετάξω. Μες στον κάδο, έξω από το σπίτι μου. Τώρα κι όλας.

MIA

Πετάς μαζί του και εμένα. Έξω από το σπίτι σου. Φεύγω και ξέχνα με.
Σε έναν κάδο με παλιά παιχνίδια, πιο ανθρώπινα θα ζω απ' ότι εδώ. Γεια σου μπαμπά, αντίο.

| Εκείνη τρέχει προς την έξοδο. |

Εικόνα Ένατη

FISEL

Μία. Περίμενε.

| Εκείνη σταματά στην πόρτα. Ο Φίσελ τους κοιτά με δάκρυα στα μάτια. |

Συγγνώμη. Στ' αλήθεια, δεν το ήθελα. Δεν ήθελα να γίνει έτσι.

Το ήξερα πως κάποτε θα έρθει αυτή η ώρα.

Η ώρα που οι δρόμοι μας θα χωριστούν για πάντα.

Και είμαι έτοιμος να φύγω. Και έτοιμο με κάνετε εσείς. Η οικογένειά μου.

Μόνο ευχαριστώ μπορώ να πω. Για όλα. Εγώ για πάντα σας χρωστώ και όπου κι να είμαι, η σκέψη κι η καρδιά μου θα είναι εδώ, στο σπίτι.

Τώρα είναι η ώρα μου να φύγω.

Τώρα είναι η ώρα να ζήσει η Μία με αληθινούς ανθρώπους.

Να ζήσει μια πραγματική ζωή, ανθρώπινη, έξω από το δωμάτιό μας.

Ένα μόνο ζητώ πριν φύγω, μια χάρη από εσάς που είστε η ζωή μου.

Θέλω να μου διαβάσετε τούτο εδώ το γράμμα

που κουβαλώ μαζί μου από τη μέρα που με τύλιξαν για δώρο σας.

Μου το έδωσε ο κύριος που με έφτιαξε, ο παιχνιδοποιός, ο κατασκευαστής μου.

Μου είπε να μην το ανοίξω ως τη μέρα που θα πρέπει μόνος μου να βρω το μονοπάτι μου.

Είπε να το ανοίξω όταν φύγω από το σπίτι που θα ζήσω. Είπε, πως είναι η ταυτότητά μου.

Μία, μείνε. Θέλω να είσαι εδώ όταν θα το ακούμε.

Σας παρακαλώ, μπαμπά, διαβάστε το για εμένα.

Κι ύστερα υπόσχομαι να μην με ξαναδείτε ποτέ πια.

LUDWIG

Μίλησες σωστά και χαιρομαι που φεύγεις χωρίς να χρειαστεί να σε πετάξω έξω.

Δώσε το χαρτί. Διαβάζω εγώ το γράμμα σου, εσύ ακούς.

Μόλις τελειώσει, φεύγεις. Χωρίς αντίο κι αγκαλιές. Καλή ζωή από τώρα.

Το γράμμα. Άκου το.

| Του δίνει το χαρτί, διπλωμένο σε ένα μικρό και κατακίτρινο από τα χρόνια τετραγωνάκι.

Μοιάζει στ' αλήθεια με παλιά ταυτότητα. |

Γιε μου.

Ελπίζω να διαβάζεις τούτο εδώ το γράμμα και να είσαι πια μεγάλος.

Ελπίζω να είσαι ενήλικας και καλοζωισμένος. Ελπίζω να έζησες καλά.

Θέλω με προσοχή να αφήσεις τις πιο κάτω λέξεις να μπουν μέσα σου.

Και να απαντήσεις σε όλα αυτά τα «ΑΝ» σαν να ήταν ερωτήσεις που θα αλλάξουν τη ζωή σου.

Πάρε μια εισπνοή βαθιά και άσε την να φύγει.
Αν έρθει κι άλλη διώξε την κι εκείνην. Και ξανά.
Μην την κρατήσεις πολλή ώρα την ανάσα σου.
Έχεις ανάγκη να αναπνέεις. Και τέρμα τα δικά μου λόγια.
Διάβασε. Τώρα.

«Αν πεινάς και αν διψάς και αν ανησυχείς συχνά
Αν σκέφτεσαι πολύ τους άλλους και εσένα και τη φύση
Αν νιώθεις στο στήρνο σου πως κάτι υπάρχει που σου δίνει έναν ρυθμό
Αν φοβάσαι το σκοτάδι μα ταυτόχρονα αν το λατρεύεις που σου δείχνει τα αστέρια

Αν γελάς με τις χαρές
Αν δακρύζεις με τις λύπες
Αν θυμώνεις με το άδικο

Αν ανατριχιάζεις όταν αναπνέει γύρω σου η τέχνη
Αν χρειάζεσαι να φτιάξεις νέες λέξεις για να πεις για τη ζωή
Αν κλείνεις τα μάτια σου και αν βλέπεις όνειρα αλλά και εφιάλτες
Αν συγχωρείς όσους σε πόνεσαν και αν ζητάς γι' αντάλλαγμα μονάχα ένα χαμόγελο

Αν θες ο κόσμος να γεμίσει με παιδιά σε όλα τα χρώματα, τα ύψη και τα βάθη
Αν αγαπάς στ' αλήθεια και αν δίνεις την αγάπη σου απλόχερα χωρίς κανένα κείμενο κρυφό

Αν, σε όλα αυτά τα Αν βρίσκεις εσένα,
να ξέρεις και να είσαι σίγουρος, παιδί μου,
πως είσαι Άνθρωπος αληθινός.

Και ξέρε, γιε μου, πως αν είναι έτσι η ζωή σου
Δικιά σου θα 'ναι είναι η Γη, ολόκερο το Σύμπαν και τα λαμπερά του Άστρα
και ό,τι έχει μέσα του ο κόσμος μας αγνό θα ζει στο πλάι σου για πάντα»

Γιε μου, διάβασε τούτο το γράμμα ξανά και ξανά.

Κι αν έστω και για λίγο ή για όσο,
πίστεψες πως είσαι Κούκλα ή Παιχνίδι και όχι Άνθρωπος,
αμέσως βγάλε αυτή τη σκέψη από τον νου σου.

Είσαι άνθρωπος αληθινός
που όμως δεν μπορούσε εδώ να ζήσει ως παιδί,
γιατί οι άνθρωποι εδώ δεν είναι ακόμα άνθρωποι
κι εσύ γι' αυτούς είσαι νεκρός, αφού είσαι απ' αυτούς αλλιώτικος, Εβραίος.
Έγινες κούκλα αγόρι μου, άλλαξες για να ζήσεις.
Εγώ σε έσωσα, εμείς, το ξέρω, μας θυμάσαι.
Εμείς, παιδί μου, πήραμε την ανάσα των γονιών σου.
Στην πλάτη σου αγόρι μου έλαχε να καθίσει η απόλυτη κακία.
Ελπίζω ως παιχνίδι να πήρες την αγάπη που αξίζει στους ανθρώπους
μα που οι ίδιοι άνθρωποι πιο εύκολα την δίνουμε σε κούκλες.

Η ζωή, παιδί μου, είναι μεγαλύτερη
από όσα μπορούμε να καταλάβουμε οι άνθρωποι και τα παιχνίδια.

Και αν ένα είναι σίγουρο στον κόσμο μας, παιδί μου, είναι πως όσα και αν πετύχουμε,
ποτέ μας δεν θα σβήσουμε μονάχοι μας το φως.

Σε αγαπώ. Σε αγαπάμε. Να αγαπάς.
Helga και Herbert

|Άφωνοι όλοι. Σιωπή γεμάτη. Ο Φίσελ φεύγει από το σπίτι τρέχοντας. Σκοτάδι. |

Επίλογος

| Δύση. Ο Φίσελ σε μια αμμουδιά. Πετά πέτρες μικρές στης θάλασσας τα σπλάχνα. Ησυχία. |

FISHEL

Θάλασσα, είσαι όμορφη.

Έχεις το χρώμα του ουρανού κι όταν φυσά αέρας μοιάζουν με σύννεφα τα κύματά σου.

Θα ήθελα να σε είχα γνωρίσει χρόνια πριν. Να σου μιλούσα.

Είναι σαν να με ακούς. Απάντηση μου δίνουν οι αγγελιαφόροι σου, οι πέτρες.

Τις βρέχεις για να αντέξουν στα χέρια μου για λίγο ώσπου να τις πετάξω πάλι πίσω, σε εσένα.

Να κάνουνε παρέα στα παιδιά που μέσα σου κοιμούνται.

Βραδιάζει. Πρώτη φορά βλέπω το ηλιοβασίλεμα από τόσο κοντά.

Έβλεπα τον ήλιο απ' το παράθυρο και του ζητούσα να 'ρθει πιο κεφάτος το επόμενο πρωί.

Είναι αλλιώς τώρα. Τώρα τον βλέπω να φεύγει και φοβάμαι περισσότερο.

Δεν έχω φως εδώ έξω να ανάψω και να σβήσω. Ούτε παρέα για να πω μια καληνύχτα.

Όταν νυχτώσει εδώ θα είμαι μόνος μου και δεν θα έχω τίποτα να με σκεπάσει.

Αυτό το βράδυ θα είναι στ' αλήθεια δύσκολο.

Θέλω να έρθει στο όνειρό μου κάτι όμορφο. Κάτι να δώσει δύναμη να αρχίσω τη ζωή μου.

Μια ζωή αληθινή, δική μου όλη, να την κάνω ό, τι θέλω. Δεν έχω αποφασίσει τι.

Μονάχα έχω σκεφτεί πως θέλω ό, τι υπάρχει γύρω μου να είναι ανθρώπινο.

Κι ας είναι και παιχνίδι.

| Ο ήλιος έχει δύσει. Στον ουρανό, τώρα, Σελήνη και Αστέρια.

Όλοι οι ήρωες του έργου πλησιάζουνε αργά και όλοι τους είναι κούκλες.

Σιγομουρμουρίζουν. Θυμίζει το Breath των Pink Floyd. |

ΟΛΟΙ

Ανασαίνω στον αέρα και δεν φοβάμαι να αγαπώ

Και φεύγω και έρχομαι και κοιτάζω τριγύρω

Φτιάχνω τον κόσμο εγώ και ο κόσμος μου μοιάζει με όνειρο

Περπατώ και πετώ, κολυμπώ και κρατώ ένα χέρι

Και δακρύζω, μιλώ και κοιτώ και αγγίζω, γελώ

Τώρα τρέχω, λαγός, φτιάχνω τρύπα στη Γη, πιο βαθιά τώρα σκάβω και δεν παραιτούμαι

Και όταν φτάσω, θα αρχίσω να σκάβω ξανά και ξανά πιο βαθιά και ξανά και ξανά

Θα ζω γελαστά και ψηλά θα πετώ, θα βουτώ, μες στο κύμα θα ζω

Από κάτω και πάνω και μέσα σας θα κατοικώ

θα σας ψιθυρίζω και θα σας θυμίζω, θα σας παρακαλώ

πού και πού να γεννάτε ιστορίες παιδιών που ποτέ τους δεν έζησαν

περιμένουν εσάς τα παιδιά για να ζήσουν. Να ζήσουμε.

FISHEL

Κι έζησαν αυτοί καλά.

| Φτάνουν ως τη θάλασσα και μέσα της βουλιάζουν.

Μόλις όλοι χαθούν, ο Φίσελ χαμογελά και κλείνει το φως και τα μάτια. Σκοτάδι. |